

**[Undervisningsministeren.]**

Planlægningsarbejdet må ses som en fortsættelse og videre udbygning af de amtsplanlægninger af skolevæsenet, som i den sidste halve snes år er gennemført mange steder i landet, og som har ført til et stort antal centraliseringer, i mange tilfælde ved etablering af fælleskommunale skolevæsen. Disse planlægninger har givet gode resultater og forhindret mange fejlinvesteringer. Med folkeskolelovene af 1958 og 1962 og den seneste tids befolkningsforskydninger fra land til by er forudsætningerne for planlægningen mange steder ændret, og et behov opstår for en ajourføring med hensyn tagen til den ændrede skoleordning, befolkningsstrukturen, planlagte kommunesammenlægninger m. m.

Efter skolelovgivningen er det inden for de af loven satte, ret vide rammer overladt til de enkelte kommuner at bestemme, hvorledes deres skolevæsen skal opbygges. Undervisningsministeriet har derfor kun en meget begrænset direkte indflydelse på skoleplanlægningen, og ministeriets opgave er hovedsageligt af vejledende karakter. Som lovgivningen er i dag, er ministeriets muligheder for effektivt at kunne forebygge fejlinvesteringer altså ret beskedne. Inden for de beføjelser, der er tillagt ministeriet, bestræber man sig for i videst muligt omfang at fremme en hensigtsmæssig skoleplanlægning ud fra almene synspunkter, og den iværksatte undersøgelse er et led i disse bestræbelser.

De private skoler vil normalt ikke kunne inddrages direkte i planlægningsarbejdet. At den lovgivning om private skoler, der er tradition for og bred politisk tilslutning til, i nogle tilfælde kan føre til mindre rationelle løsninger både hvad investeringer og lærerkræfter angår, kan ikke bestrides.

Hvad specielt angår mulighederne for besparelse af lærerkræfter, har man på grundlag af de i forbindelse med lærerrationerin- gens forvaltning indhentede oplysninger iværksat en landsomfattende undersøgelse. I denne forbindelse vil man være opmærksom på også at søge de private skolers lærersituation belyst. Da lærerrationeringsloven imidlertid alene omfatter lærere med fuld seminariuddannelse, og da mindre end halvdelen af de private skolers lærere har denne uddannelse, vil lærerrationeringslo-

vens regler næppe med virkning kunne anvendes på de private skoler.

Den foreslåede undersøgelse er altså allerede i gang, og det er hensigten at videreføre og udbygge dette arbejde. Færdige resultater foreligger ikke endnu, men de første forventes at ville fremkomme i løbet af den kommende vinter. Materialet vil derefter blive offentliggjort, således at der kan tages stilling til, om det bør danne grundlag for foranstaltninger, der kan føre til bedre anvendelse af investeringer i skolebyggeri og af lærerkræfter både ud fra hensynet til børnene og de unge og ud fra samfundsmæssige synspunkter.

Af *Kai Moltke* til boligministeren (30. juli 1965):

„Er det regeringens hensigt at tillade, at uoverkommelig høj leje i den i forvejen stærkt begrænsede sektor af understøttet socialt byggeri, igangsat af de sociale boligselskaber, forvandles til et byggeri for velhavere, eller hvad agter boligministeriet at foretage for, at der i nybyggeriet under den nuværende finansieringskrise kan fremskaffes en overkommelig husleje, der kan gøre det muligt for mindre- og mindstbemidlede at få anvist bolig i socialt byggeri?“

Kan ministeren endvidere i forbindelse med bebudet undersøgelse af mulighederne for eventuelt forøget driftstilskud (kvadratmetertilskud) oplyse, hvor stor en del af de faktiske merudgifter som følge af den høje effektive rente der i det sidste år er blevet dækket af den i boliglovens § 62 foreskrevne regulering af driftstilskudet med 1 krone pr. kvadratmeter for hver kvarte procents stigning i den effektive rente?“

Der er, som jeg allerede advarede om i min ordførertale ved 2. behandling af lov om boligbyggeri den 1. juni i år, tydeligt nok opstået en situation i det nyere byggeri, hvor store dele af den sociale og understøttede sektor i realiteten er blevet ude af stand til at fungere efter den tilsigtede målsætning i lov om boligbyggeri: der kan ganske simpelt hen ikke, med den kroniske krise på obligationsmarkedet med katastrofalt store kurstab og en uforsvarlig høj effektiv rente ved finansieringen af de sociale boligselska-